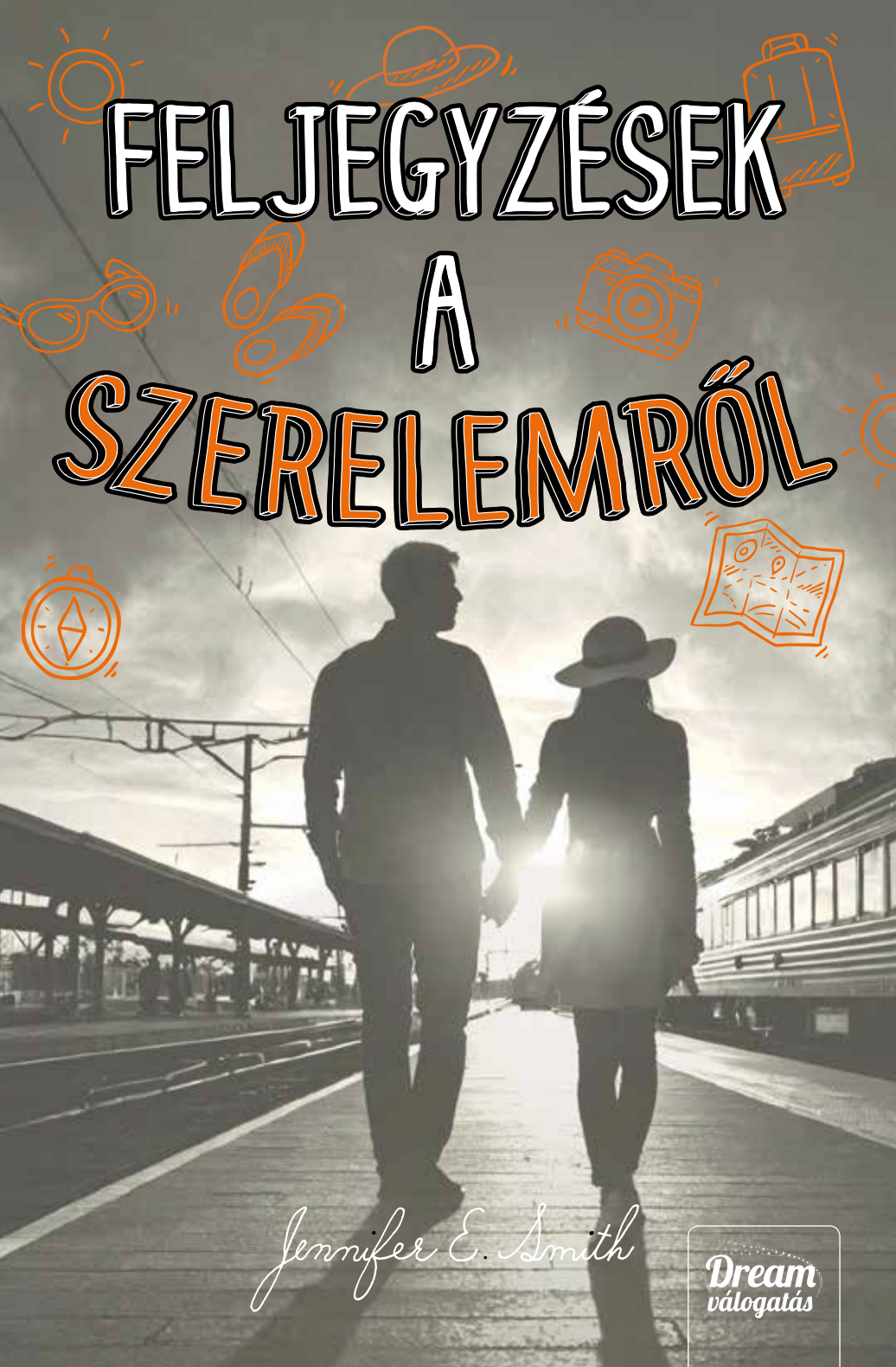

FELJEGYZÉSEK A SZERELEMRŐL

Jennifer E. Smith

Dream
válogatás

Egy együtt töltött romantikus hét tökéletes ötlete: egy vonatút Amerikán át.

Hugót azonban dobja a barátnője, és a búcsúajándéka: jegyek a régóta tervezett főiskola előtti utazásukra. Csakhogy a jegy a lány nevére lett lefoglalva. Át nem ruházható, nincs kivétel.

Mae még mindig nem tudja elhinni, hogy nem vették fel a Dél-Kaliforniai Egyetem filmszakára. Amikor rábukkan Hugo hirdetésére, melyben azt kéri, hogy helyettesítse Margaret Campbellt (ez az ő teljes neve is!), úgy gondolja, pontosan ez az a kaland, amelyre szüksége van, hogy megszabaduljon a csalódottságától.

Egy országon átívelő vonatutazás egy totál idegennel talán nem a legjobb ötlet. De Mae és Hugo számára, akik a rendes életükből próbálnak megszökni, tökéletes értelmet nyer. Ám amikor a vonaton kívüli élet utoléri őket, megtalálhatják a módját, hogy az egymás iránti érzelmeiket megóvják a kisiklástól?

JENNIFER E. SMITH nyolc regényt írt fiatal felnőttek számára, köztük a Vajon ránk talál a szerencse? és a Vajon létezik szerelem első látásra? című műveket. A skóciai St. Andrews Egyetemen kreatív írásból szerzett mesterdiplomát, műveit pedig már harminchárom nyelvre fordították le. Jelenleg Los Angelesben él.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.jenniferesmith.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

***Két tini, egy országon átívelő
utazás, és egy, a jövőjüket
meghatározó szerelem története.***

„Az egyik legbájosabb, és egyben legmeghatóbb romantikus regény, amely a szívünkbe mélyen eltemetett érzelmeket ragadja meg.”

Entertainment Weekly

„A romantikus regények izgathatnak, inspirálhatnak, mámorossá tehetnek és még többet is tudnak – de néha megragadnak és megérinthetnek valami lényegeset az emberben. Jennifer E. Smith Feljegyzések a szerelemről című műve éppen ezt teszi... Lebilincselő és szívbe markoló történet.”

Publishers Weekly

„Ezt a lelkes, romantikus, sohasem túlságosan szentimentális történetet humorral és szívvel mesélik el. A filmszerű elbeszélés könnyen mozog a két szerethető, elbűvölő főhős között. Kiemelkedő olvasmány egy életet megváltoztató utazásról.”

Amazon

„Ez a regény az elejétől kezdve hol megnevettetett, hol megrikatott, és elkezdtem miatta azon gondolkodni, hogy akár én is vállalkozhatnék egy országon átívelő vonatutazásra. A young adult romantikus regények olvasói imádni fogják ezt a könyvet.”

Booklist

*Dream
válogatás*

Jennifer E. Smith

FELJEGYZÉSEK A SZERELEMRŐL

— részlet —

Hugo

Beletelik néhány percbe, míg Hugó feldolgozza a sokkot. Mindeközben lehajtott fejjel ül, az ujjait összekulcsolja a nyakán; próbálja megemészteni a tényt, hogy Margaret Campbell – a barátnője, akivel közel három éve járnak – most szakít vele.

– Tudod, hogy mindig szeretni foglak – mondja a lány, majd hozzáteszi: – Egy bizonyos módon.

Hugónak megrándul az arca. Úgy tűnik, Margaretnek mégis szándékában áll folytatni.

– Az a helyzet... – szól, mire a fiú felemeli a fejét, hogy kiderítse, pontosan mi is történik. A lány olyan tekintettel néz rá, ami már majdnem együttérzést sugároz. – Nem maradhatsz valakivel csak lustaságból, igaz?

Világos, hogy az idevágó, helyes válasz az lenne: igaz. Azonban Hugo képtelen rávenni magát, hogy kimondja. Még mindig csak bámul rá, miközben azt kívánja, bárcsak ne lenne ennyire összezavarodva.

– Tudom, hogy ugyanígy érzel – folytatja a lány. – A dolgok már legalább ezer éve véget értek köztünk. Nyilvánvaló, hogy nem működik...

– Tényleg? – kérdezi Hugo, mire Margaret fáradtan rápillant. Ám a srác nem viccel. Számára ugyanis ez nem nyilvánva-

ló. Az arca bizsereg a melegtől, miközben azon tűnődik, hogy sikerült így elszúrnia.

– Hugo, ne már! Nehéz volt már úgy is, hogy egy út két oldalán éltünk. Örültek voltunk, hogy azt hittük, működni fog, ha én Kaliforniában leszek, te pedig...

Váratlanul félbehagyja, és mindketten egymásra bámulnak.

– Itt – szólal meg végül a fiú tompa hangon.

Margaret felsóhajt.

– Látod, ez az. Talán, ha felhagynál azzal, hogy úgy viselkedsz, mintha az, hogy ösztöndíjat kapsz egy fantasztikus egyetemre, a legrosszabb dolog lenne, ami valaha is megtörtént a történelem során...

– Én nem is.

– De igen.

– Én...

– Hugo – szólal meg a lány félbeszakítva őt –, egész nyáron szörnyen kivoltál. Nem csak én vettem észre. Felfogtam, hogy nem ezt akartad, de egy bizonyos ponton... nos, azt hiszem, tovább kell lépni.

Hugo megvakarja a térdét, képtelen a lányra nézni. Margaretnek igaza van, mindketten tudják, és ettől legszívesebben a takaró alá bújna, hogy elmeneküljön a beszélgetés további része elől.

– Figyelj, megértem – folytatja a lány, miközben szőke lófarka végével játszik. – Ha a dolgok másképp alakulnak, nem ez lett volna az első választásod.

Ez csupán félig igaz. Hugo persze nem bánta volna, ha megpróbálhatja az Oxfordot, a Cambridge-t vagy a St. Andrews-i Egyetemet, mindezek a választásai lehetőségek nyitva álltak volna előtte, ha egyedül az érettségi vizsgái eredményét kell figyelembe vennie. De a Surrey Egyetemen is elgondolkodott

volna. Ez inkább arról szólt, hogy sohasem volt választása, az útját régen kijelölték, ami valahogy mindig azt az érzést keltette benne, hogy az állatkertben él egy ketrecbe zárva, csak fel-alá járkál és egy kissé klausztrofóbiás.

– Ám ha a dolgok másképp alakultak volna – folytatja Margaret –, egyáltalán nem ajánlják fel neked az ösztöndíjat.

Ezt úgy mondja, mintha semmiség volna, egy mellékes részlet, nem pedig az a dolog, amivel Hugo már évek óta kínozza magát. Mivel nem azért kapta meg a Surrey Egyetem ösztöndíját, mert briliáns esszéíró (tényleg az), vagy matekzseni (nem az). Nem a zongorista képességei miatt kapta meg (bár elég jó), vagy a focipályán nyújtott teljesítménye miatt (teljesen pocsék). Ez nem különleges képesség, tehetség vagy teljesítmény eredménye volt.

Nem, Hugo egyszerűen azért kapta meg az ösztöndíjat – ahogy az öt testvére is –, mert megszületett.

Abban a percben, amikor világra jöttek – egymás után, Hugo zárta a sort – ajándékokkal árasztották el őket. A helyi piac egy évre elegendő bébitápszerkészletet ajánlott fel nekik. A gyógyszerész egy teherautónyi ingyen pelenkát küldött. A polgármester meglátogatta őket, kezében a város kulcsaival tartva: mégpedig hattal, Anglia valaha született ötödik hatos ikreinek, akiket szeretetből elneveztek a „Surrey Hatnak”. Egy gazdag adományozó átnyújtotta a kimerült és meghatódott szülőknek a maga ajándékát: a féltucat újszülött mindegyike ösztöndíjat kapott a helyi egyetemre.

A férfi – egy különönc milliárdos, aki a magasabb igényeket kielégítő kávézóláncból gazdagodott meg – a Surrey Egyetemen kezdte karrierjét, és felvillanyozódott a hírverés gondolatától, amit magával hoz az, hogy a hatos ikrek egy napon ott tanulnak majd. Amikor néhány évvel ezelőtt meghalt, az

egyetemi tanácsra hagyta az ügyet, ami ugyanúgy lelkesedett, és mindenfajta tervet szőtt az érkezésük apropóján.

Hugo az egyetlen, aki nincs felvillanyozva. Tudja, hogy egy szörnyeteg, amiért nem eléggé hálás. Csakhogy már a gondolatát is gyűlöli annak, hogy elfogadjon egy ekkora ajándékot egyszerűen a születése hihetetlen körülményei miatt. Különösen, hogy egész életében ezt tette.

– Nézd, nem akarom, hogy félreértés legyen – mondja Margaret –, velünk kapcsolatban. Hogy mi miért...

– Hogy nincs már többé *mi*?

A lány összerezzen.

– Tudom, hogy kemény voltam veled, de nem akarom, hogy azt gondold, csak azért történik ez, mert egész nyáron búslakodtál. Vagy a távolság miatt. Sokkal inkább... nos, azt hiszem, itt az ideje, nem igaz?

Hugo megdörzsöli a szemét, miközben próbálja feldolgozni a történeteket, és amikor ismét felnéz, Margaret arckifejezése meglágyul. Elindul felé, hogy leüljön mellé az ágyra, és a fiú automatikusan nekidől, a válluk összeér. Egy pillanatig csak csendben ülnek, Hugo megpróbál a fejében cikázó gondolatokra koncentrálni. Valahol, mélyen eltemetve, mindig is ott rejtett benne az a tudat, miszerint a lánynak igaza van velük kapcsolatban, de sohasem gondolt arra, hogy jobban megvizsgálja. A szíve összeszorul, amikor rájön, valahogy mindig ő az utolsó, aki tudomást szerez a dolgokról, még a saját érzelmeit illetően is.

– Mi lesz a kirándulással? – kérdezi, és a lány szinte megkönnyebbül, mintha engedélyt kapott volna rá, hogy a lényeges dolgokkal folytassa. *Három év* – gondolja Hugo. Három teljes év, és most itt vannak, úgy tervezgetik a jövőjüket, mint-ha egy hosszú házasság végén vitatnák meg a válás pontjait.

Margaret megragadja a szürke, kistrókás pulóverén lógó cernaszálát. Hugo felismeri, ez ugyanaz a felső, amit a harmadik randijukon viselt, amikor moziba mentek, és először csókolták meg egymást a harci jelenet közben.

Csak most jut eszébe, hogy talán ez volt a jel.

– Szerintem el kéne menned – mondja Margaret, mire a fiú meglepődve néz fel rá. Az egész a lány fejéből pattant ki. Margaret azt gondolta, a vonatozás romantikus módja lenne, hogy felfedezze Amerikát, ahol a következő négy évet fogja tölteni. Ő bukkant rá a reklámra múlt hónapban a neten, és menetjegyet váltott, meglepve Hugót a születésnapján. Úgy volt, hogy New Yorkból Kaliforniába utaznak, néhány megállóval. Majd Hugo elbúcsúzik tőle Stanfordnál, mielőtt visszatér Surrey-be, arra a helyre, ahol egész életében élt, és amit, úgy látszik, sohasem fog elhagyni.

– Miért nekem? – kérdezi, miközben Margaretre bámul. – Miért nem te mész?

– Nos, te vagy az, aki hátramarad. Ezért azon gondolkodtam, jót tenne neked... – Félbehagyja a mondatot, amikor észreveszi a fiú arckifejezését, és sápadt bőre sötét rózsaszínre pirul. – Bocs. Totál elszúrom, ugye?

– Nem – válaszolja Hugo, miközben mindazokra a tervekre gondol, melyeket egész nyáron szőttek, a ragyogó és ezüstös vonat fényképeire, amelyik épp nyugat felé halad Amerikán keresztül. – Csak... mégis, hogy mehetnék el nélküled?

– Néha egy kicsit reménytelen vagy – mondja Margaret mosolyogva –, de szerintem sikerül egy darabban eljutnod oda.

A táskájáért nyúl, amelyik Hugo íróasztala közelében, a padlón hever, és átnyújt a fiúnak egy kék mappát, amelynek az elején dombornyomással az utazási cég neve szerepel. Ami-

kor Hugo elveszi, az ujjaiik egymáshoz érnek, mire a fiú hirtelen megszédül a fejében kóválygó kételyektől. A lány előrehajol, hogy arcon csókolja, mielőtt feláll, és valami ebben a gesztusban – talán a pusztá barátságosság – emlékezteti Hugót arra, hogy ez miért történik, és ismét megerősíti.

– Remélem, majd meglátogatsz – szól újra Margaret –, amikor Kaliforniában jársz.

– Persze – válaszol Hugo anélkül, hogy valóban belegondolna, és az utazás képei kezdenek új formát öltetni az elméjében: ahelyett, hogy Margaret mellette ülne, és kellemesen beszélgetnének, míg a vonat zötyög alattuk, át az éjszakán, most csupán ő lesz, aki lassan halad egy idegen országon keresztül, teljesen egyedül.

Egyedül – gondolja, miközben lehunyja a szemét.

Nehéz elképzelnie, milyen érzés lesz. Alfie-val osztja meg a hálószoobáját. George-dzsál és Oscarral egy fürdőszobájuk van. A konyhaasztalnál Poppy meg Isla közé ékelődik, amikor pedig a tévét nézik, valahogy mindig ő az utolsó, aki a kanapéra huppanna, ami azt jelenti, hogy általában egy párnával a padlón köt ki. A ritka nyaralásokon mindannyian egy devonbeli kunyhóban szállnak meg, ami az anyukája egyik barátjáé. A legtávolabbi hely az otthonától, ahol valaha volt – az egyetlen hely, ahol egyáltalán tényleg megfordult –, Párizs. Egy iskolai kirándulás alkalmával járt ott, ami azt jelentette, hogy minden testvére is vele volt, ami a hétvégét boldogabbá és vidámabbá tette, de zsúfoltabbá is. A hat testvér kacagott, és és a macskaköves utcákat járta. Egy összeszokott csapat, egy hattagú együttes, a saját teljes egységük.

Egyedül – gondolja újra, és fellélegzik.

Feláll, hogy megölelje Margaretet, miközben összeszorul a torka. Hosszú ideig tartják egymást, egyikük sem áll ké-

szen arra, hogy elengedje a másikat. Végül a fiú arcon csókolja a lányt, és így szól:

– Szeretlek. – A lány hátrébb hajol, hogy a fiú arcára pillantson, aki elvigyorodik. – Egy bizonyos módon.

– Túl korai – mondja a lány, és ő is elneveti magát.

Amikor Margaret elmegy, Hugo visszaül az ágyára. A fülében tompán lüktet a vér, miközben bizarr módon dermedtnek érzi magát. Egy órával ezelőtt volt barátnője, most pedig nincs. Olyan egyszerű és olyan bonyolult.

Kinyitja a kék mappát. A benne megbújó jegyzeten az olvasható: *Boldog születnapot, Hugo!* Margaret szép kézírásával. Félretolja, hogy megnézze az útitervet, miközben visszagondol minden beszélgetésükre, amely a kirándulásról szólt. A lány szekálta őt a hosszú lába miatt, megígérve neki, hogy egy folyosó melletti ülést foglal le számára a Londonból induló repülőgépen, a fiú legelső repülőútjára, ő pedig a szemét forgatta, miközben a lány arról beszélt, hogy teázni mennek a Plazába.

– Angliában lakunk – közölte. – Már fuldoklunk a teában.

Éjszakákat terveztek Chicagóba, Denverbe és San Franciscóba is; az szerepelt a tervükben, hogy pár napot ott töltenek, mielőtt Margaret Stanfordba indulna. Mindezt most sokkal nehezebb elképzelni, és Hugo csak lapozgat, miközben próbálja kitalálni, mennyire más lesz ez az utazás.

Ez az a pillanat, amikor feldereng benne, hogy minden egyes papírlapon Margaret neve található. Egy kicsit közelebbről is szemügyre veszi. A vonatjegyek, a szállodák, még a cég általános foglalása is – mindre *Margaret Campbell* lett nyomtatva.

Lepillant a denveri szálloda visszaigazolásának aljára, hogy megnézze a félkövéren szedett szavakat: *vissza nem téríthető és át nem ruházható.*

Hugóból majdnem kibuggyan a nevetés.

Boldog születésnapot nekem – gondolja, és a szíve összeszorul, amikor rájön, hogy ez mit jelent. Ám amikor a mobiltelefonjáért nyúl, hogy felhívja az utazási céget – hogy megtudja, vannak-e kivételes esetek –, hirtelen kinyílik a szobája ajtaja, és Alfie dugja be a fejét.

A hat testvér közül kettő egypetéjű ikerpár: a nővérei, Poppy és Isla, meg Hugo és Alfie, akik egymás indigomásokai, a szemükben visszatükröződő zöld foltig. Összeillő gödröcskéik vannak, kicsit elálló fülük, ugyanolyan barna bőrük és fekete hajuk. Jelenleg Hugóé hosszabb, mint Alfie-é, ami rövidre lett nyírva, de egyébként lehetetlen őket megkülönböztetni egymástól. A személyiségüket leszámítva.

– Helló, haver! – szólal meg Alfie rá nem jellemző viszfafogottsággal. Belép a szobába, és becsapja maga mögött az ajtót. De ahelyett, hogy az ágyra roskadna, csak áll ott, miközben a tarkóját vakarja. – Szóval, juj...

– Összefutottál Margarettel – sóhajt Hugo.

Alfie megkönnyebbültnék tűnik.

– Aha, én is.

– Te is?

Kinyitja az ajtót, hogy megmutassa a többieket a folyosón. Mind a négyüket. Kissé félénken állnak sorban.

– Bocs – motyogja George, miközben az ágyra rogy, és félszegen megpaskolja Hugo hátát. George komolynak tűnik, mint mindig, mintha az, hogy elsőként született, a komolyságot a jelleme részévé tette volna. – Ez egy kicsit szemétség, ugye?

– Nem hiszem el – mondja Isla, aki háttal ül a székében, majd megpördül vele, állát az alkarján támasztja, sötét szeme indulatos és oltalmazó. – Hogy tehette ezt?

Hugo elmosolyodik, de az erőfeszítéstől meginog.

– Minden oké – jelenti ki. – Jól vagyok, tényleg.

Poppy még mindig az ajtó mellett ácsorog, miközben szó-rakozottan csavargatja afrofonatai végét. Szkeptikus tekintettel figyeli a fiút, mintha átlátna rajta. Általában így is van.

– Hugo...

– Tényleg – ismétli meg a fiú. – Minden rendben lesz.

Hosszú csend telepszik a szobára, miközben Hugo a kezét bámulja, csak hogy ne a többieket nézze, akik aggodalmas pillantásokat váltanak. Végül Alfie vállat von.

– Amúgy sem kedveltem annyira – árulja el, mire Hugo keserűen felnevet, hisz mindannyian imádták Margaretet. Még ha azt is gondolták, hogy Hugo nincs a lánnyal egy súlycsoportban.

Ám mégis egyesével bekapcsolódnak.

– Igen – mondja Oscar, aki a szobában, Alfie részén lebzsel, és sohasem folyik bele a drámába. Inkább a videójátékai világába temetkezik a valódi helyett, de most végigsimítja a kezét a hajfonatain, és halványan elvigyorodik. – Ő volt a legrosszabb.

– Egy igazi szörnyeteg – ért egyet Isla, aki megpróbál komoly arcot vágni.

– Emlékszel arra, amikor leöntött az italával, Pop? – kérdezi George. Poppy egy pillanatig hezitál. Mindegyikük közül ő áll legközelebb Margarethez, és Hugo észreveszi, mennyire összetört. De végül a lány bólint.

– Még mindig nem bocsátottam meg neki – mondja bátran –, és most már soha nem is fogok.

Egy kis ideig folytatják, és Hugo minden tőle telhetőt megtesz, hogy mosolyogjon, de még mindig a törtéteken meg a kezében heverő útiterven gondolkodik, míg nem Alfie köz-

beszól, és egy új ötlet üt szöget a fejébe, majd egy terv kezd kirajzolódni benne.

– Ne aggódj, haver! – szól Alfie jókedvűen, Hugo válla felé nyúl, hogy megpaskolja. – Vannak még más Margaret Campbellek is.

Mae

Mae letakarja a szemét, és megnyomja a Lejátszás gombot, de abban a pillanatban, ahogy a film elkezdődik, kikukucskál az ujjai között. Ismerős dallam csendül fel, majd megjelenik a fekete képernyő a *Mae Day Productions* szavakkal, melyek sietve feltűnnek, aztán...

A laptopja billentyűzetét ütögeti, és az ablak eltűnik.

Ez nevetséges. Valószínűleg ezerszer látta már ezt a filmet; és nem biztos, hogy ez túlzó állítás. Néhány hónappal ezelőtt annyira örült neki, pezsgő könnyedség töltötte el, amikor elképzelte mindazt a dicséretet, amit kapni fog érte. Legfőképpen pedig biztos volt abban, hogy a Dél-kaliforniai Egyetem Filmművészeti Karának felvételi bizottsági tagjai észreveszik majd a zsenialitását. Hogy ne vennék?

Egész életében azt mondták neki, hogy tehetséges. Kilencévesen elkészítette az első rövidfilmjét (egy stop-motion filmet egy Steve nevű muffinról, aki szerelmes egy Bruno nevű bagelbe), tíz, amikor elkezdett a gimis audió-videó klubban lógni délutánonként (nagyon is túlbuzgó volt ahhoz, hogy rájöjjön, az idősebb kölykökről szóló áldokumentumfilmje nem kap meleg fogadtatást), és tizenegy, amikor megkapta az első igazi fényképezőgépét – egy gyönyörű Canon DSLR-t 35-milliméteres lencsével és 1,8 f-stoppal – a születésnapjára

(miután azzal fenyegetőzött, hogy minden tulajdonát zaciba vágja, hogy kifizethesse).

Eddig megélt a szenvedélyéből, az eltökéltségéből és abból, hogy sosem fogadott el nemet válaszként, a barátait besorozta színészeknek, ledumálta a forgatási helyszíneket, és az új trükkökért YouTube oktatóvideókat nézett. Most pedig be kellett volna lépnie a nagyok közé, végre igazi oktatást kapnia a világ legjobb filmkészítő iskolájában. Ez volt az egyetlen, amire világéletében vágyott.

Sohasem jutott eszébe, hogy lehet, nem fogják felvenni.

Összeszorítja az állkapcsát, és újra a képernyőre bámul. Nem volt képes rávenni magát, hogy elolvassa a levelet, amely nemrég érkezett, és arról tájékoztatja, hogy felvették az egyetemre – csak nem a film szakra. Ám tudja, ideje lenne megnéznie. Ha egyszer megpróbál szakot váltani, újabb demófilmet kell készítenie. És ahhoz, hogy ezt megtegye, rá kell jönnie, mi volt a baja az elsőnek. Nem bánja, hogy tanulnia kell a hibáiból, valójában elszánta magát rá. Csupán utálja a gondolatot, hogy ami egyszer annyira ragyogónak és lenyűgözőnek tűnt, most teljesen másmilyen: tévedések és hibák sérülést okozó gyűjteménye, ami bizonyára még nagyobb fájdalmat fog okozni, mint a visszautasítás.

A fogát csikorgatva megnyomja a Lejátszás gombot. Azonban ahogy az első kép megjelenik – egy gyorsított felvétel a felhőkről a Hudson-völgy egyik tökéletes tavaszi napján, amikor az ég annyira kék, hogy az szinte speciális effektusnak tűnik –, kopognak az ajtón.

Mae oldalra fordul, feltolja a szemüvegét az orrán.

– Igen?

– Akarsz segíteni a vacsorakészítésnél? – kérdezi Apu, és bedugja a fejét. – Nyilván semmi fontosat nem kell tenned

a múlt keddi Nagy Burgonya Incidens után. De mindig elvégezhetsz valami szolgai feladatot, például reszelhetsz sajtót, vagy... – Szünetet tart, mert észreveszi a lány számítógépét, amelyen a képernyő még mindig a felhőket mutatja. – Húha! – mondja, miközben közelebb sétál. – Imádom ezt a részt.

– Ez nem... – szól Mae, miközben gyorsan lecsukja a laptopját. – Én nem...

De már túl késő. Apu leül az ágya szélére, előrehajol, a könnyökét a térdén pihenteti, várva, hogy tovább nézzék. A késő délutáni napfény áthatol az ablakon, és a kettejük közti hasonlóság világossá válik. Mindketten alacsonyak, összeillő szep-lőkkel, világosbarna hajjal és fehér bőrrel. Még a szemüvegük is azonos terv alapján készült.

Amikor Mae megszületett, az apukái feldobtak egy érmét, hogy eldöntsék, kinek a vezetéknevét kapja. Már megegyeztek abban, hogy a fontosabb kérdést – hogy melyikük a lány biológiai apja – megőrzik rejtélyként. De ahogy Mae idősebb lett, eléggé biztossá vált, hogy melyikük úszó génjei nyerték meg a versenyt. A másik apukája – Pop – magas, széles vállú és atletikus, szurokfekete hajjal meg sötétkék szemmel; körülbelül annyira különbözik Maetól, amennyire lehetséges.

– Nos, legalább én nyertem azt az átkozott érmedobálást – mondja mindig, amikor a lány megbotlik a saját lábában, vagy azzal küzd, hogy elérjen egy magas polcot.

Apu tapsol.

– Rajta! – mondja kissé túlságosan derűsen. Még mindig a szokásos tweed zakóját viseli, bár ma csak egy tanszéki értekezlete volt. – Forogjon a film!

Mae a fejét rázza.

– Szerintem ezt inkább egyedül csinálnám.

– Igaz. Persze. De csak azért, hogy legyen ellenérv...

– Megint itt tartunk.

– Egész nyáron egyedül próbálkoztál, és nyilvánvaló, hogy nem működik. Szóval talán segítene, ha lenne egy kis erkölcsi támogatásod.

Mae egy pillanatra megfontolja, aztán hátrafordul, és ismét felnyitja a laptopját. A felhők szinte észrevétlenül alakokká változnak: egy nyúl, egy gitár és egy hullám. Mae előrehajol, és újra megállítja a videót.

– Nem. Bocsi. Nem tudom megtenni.

– Miért nem?

– Mert – mondja Mae – imádom. Vagy legalábbis *imádtam*.

– Oké, mondjuk ki, borzasztó.

– Micsoda?

– Talán – folytatja Apu – ez a legrosszabb dolog, amit valaki valaha is elkövetett. Talán a művészi alkotás kolosszális bukása. Minden elképzelhető szinten katasztrófa.

A lány csak pislog rá.

– Ez lenne a buzdítóbeszéd?

– Csak figyelj! – folytatja Apu. – Épp ki akarok lyukadni valamire.

– Oké, szóval... talán tré. Ha nem az lenne, az embereknek abba a négy százalékába tartoznék, akiket felvettek a szakra. De nem vettek fel, és nem tudom, meg bírom-e nézni a filmet az ő szemükkel.

– Na ugye, erről van szó. Tudod, a tanulóim milyen gyakran csúfolják ki azokat a festményeket, amelyeket megmutatok nekik az órán? *Weber professzor, hisz maga felismeri, hogy az csak egy piros négyzet, igaz? Én illet alvás közben is tudnék csinálni.* De azok a kölykök félkegyelműek.

Mae felnevet.

– Azt próbálsz mondani, hogy a DKE-n a felvételiztetők is félkegyelműek?

– Azt próbálja elmondani, hogy a művészet szubjektív – szólal meg Pop, aki hirtelen felbukkan az ajtóban, és még mindig ugyanazt az öltönyt meg a nyakkendőt viseli, amit a galériában is. – Az, hogy nem tetszett nekik a filmed, nem jelenti, hogy nem nagyszerű. És csak, mert más véleményük volt róla, neked nem kell megváltoztatnod a sajátodat.

– Valójában – szól Apu vigyorogva –, épp mondani akartam valamit a félkegyelműekről. De az övé jobb volt.

Pop a fejét rázza, de még mindig Maere néz.

– Olyan büszke voltál arra a filmre – mondja mosolyogva.
– Nem értem, miért kellene ennek megváltoznia.

A lány visszapillant a számítógépére.

– Garrett mindig azt mondja...

Mindkettejükből fojtott nyögés tör fel.

– Garrett – szólal meg Apu, miközben olyan erővel forgatja a szemét, hogy Mae azon aggódik, talán így marad. Tudja, ez többnyire csak cukkolás, ugyanígy viselkednek bármelyik fiúval, akit hazahoz. Garrett rikító piros kocsija meg a felvágós Park Avenue-i címe azonban nem segít a dolgon.

Pop ellöki magát az ajtótól, és besétál a szobába, hogy leüljön Apu mellé az ágyra; a válluk egymáséhoz ér.

– Nem ment még vissza a városba?

Mae Garrett-tel a nyár elején találkozott, amikor csak ők ketten voltak a művelődési házban a *Cinema Paradiso* vetítésén. Természetesen már egy csomószer látta a nagymamája kedvencét, bár Mae ízlésének egy kicsit érzelgős, Nana abban az időben volt kórházban; és valami abban, hogy az elsötétített színházban ült, és a villogó vásznat nézte, majdnem áhítatosnak érződött, a legközelebbi dolognak egy imához.

Ezután észrevette Garrettet, aki a folyosón várt rá, mintha megtervezték volna, hogy ott találkoznak. Szögletes állkapcsával és szőke hajával úgy festett, mintha máshol kellene lennie szombat éjjel: egy partin, egy baseball meccsen vagy akár egy mozipremieren. Ehelyett félig üres pattogatott kukoricás vödört tartott az egyik kezében, és a szemöldökét várakozón a magasba húzta.

– Szóval? Mi a véleményed?

Mae egy pillanatig meglepődve tanulmányozta, majd vállat vont.

– Briliáns, bár nagyon szentimentális.

– Igaz – helyeselt Garrett elgondolkozva –, kivéve, hogy a szentimentalitás szándékos volt. Azt hiszem, azért működik.

– Még a jó szándékú nosztalgia is édeskés lehet.

– Csak akkor, ha manipulatív – érvelt Garrett –, ami ebben az esetben nem igaz.

Mae rásandított.

– Mi vagy te, filmkritikus vagy valami hasonló?

– Feltörekvő – felelte tárgyilagosan. – Mi vagy te, az olasz mozi szakértője?

– Feltörekvő – jelentette ki vigyorogva.

Később néhány csésze kávé után még mindig nem jutottak egyezsége a filmmel kapcsolatban, de *sikerült* heves szóváltásba keveredniük a kedvenc rendezőik miatt – Wes Anderson a lányé, Danny Boyle a srácé –, és legalább tíz másik, filmmel kapcsolatos témában. Mae egy kirohanás közepén járt a rendezőnők hiányáról, amikor a fiú előrehajolt, hogy megcsókolja. A lány meglepetten elhúzódott, elmondta az utolsó megállapítását arról, hogy a statisztikák még rosszabbak, amikor a színes bőrű nőkre kerül sor, és azután rögtön visszacsókolta.

Sohasem olyasmi volt, aminek örökké kell tartania, és ez éppen kedvére volt Maenek. Garrett a városban élt, és csupán néhány hónapig tartózkodott a családja tanyáján, mielőtt Párizsba indult volna, ahol úgy tervezte, a francia mozirol tanul majd a Sorbonne-on.

– *Franciául* – mondta azon az első éjszakán, és a lány már akkor tudta, hogy egyáltalán nem hozzá való. Ám a mosolya káprázatos volt, a haja zilált és a filmízlése annyira nevetségesen nosztalgikus, hogy Mae alig várta a következő hat hetet, amit azzal tölthet, hogy vitatkozik vele. És ezt meglehetősen sokszor meg is tették.

– Csak azért kedveled, mert helyes – mondja Apu. – De olyan személyisége van, mint egy croissant-nak.

Mae oldalra hajtja a fejét.

– A croissant-oknak rossz a személyisége?

– Nem tudom. Csak próbáltam valami szokatlanra gondolni.

– Hogy lehet egy tésztadarab...

– Tudod, hogy értem – folytatja Apu a szemét forgatva. – Szóval mit mondott?

– A croissant?

– Nem, Garrett.

– Azt mondta, hogy lehetetlen egyszerű művészi alkotást létrehozni, ha valójában nem is éltél.

Apu felhorkan.

– És felteszem, hogy ő valójában élt.

– Nos, szinte mindenütt járt, és a városban nőtt fel. Sőt jövőre a Sorbonne-ra megy.

– Bízz bennem – mondja Apu –, ott ugyanannyi idióta van, mint máshol a világon.

– Nézd, van igazság abban, amit mond! – szólal meg Pop nyájasabban. – Ha van, amit a galériában töltött tizenkét év alatt megtanultam, az az, hogy néha a művészet nem képesség vagy technika dolga. Néha a *tapasztalatról* szól. Szóval esetleg többet kell élned. De ez mindenkire igaz, akár nagy, akár kisvárosban nő fel, akár Párizsba jár iskolába, akár nem.

Mae bólint.

– Tudom. Csak...

– Kemény – folytatja Pop vállrándítással. – Tényleg az. A fájdalom, a visszautasítás meg a csalódás? Segíteni fognak felnőnöd művészként. És mindez megéri, amikor végre jól csinálsz. Éppen olyan jól tudod ezt, mint én. – A laptop felé biccent, és halványan rámosolyog Maere. – Mit mondasz? Még egy vetítés a régi idők kedvéért?

Ez alkalommal Mae enged, felnyitja a laptopját, mielőtt ismét visszariadhatna. Amikor először megmutatta nekik a filmet tavaly ősszel, pattogatott kukoricát ettek, viccelődtek és spontán tapsoltak némelyik felvételnél. Azonban most mindhárman csendben figyelnek, és amikor vége van, senki sem mond semmit egy darabig, ami nagyon hosszú időnek érződik.

Végül Mae az apukái felé fordul, akik felhúzott szemöldökkel arra várnak, hogy ő beszéljen elsőként.

– A jó hír – mondja –, hogy nem tudom, mit tennék másként.

– És a rossz hír? – kérdezi Apu.

Mae vállat von.

– Nem tudom, mit tennék másként.

– Tudni fogod – mondja Pop, mintha ígéret lenne, és egy másodpercre Mae majdnem el tudja képzelni őt olyanak, amilyen egykor volt: egy nyomorgó festő, aki az első bemutatóján két festményt adott el, mindkettőt egy fiatal művész-

professzornak, aki éppen arra járt, és akit – ahogy Pop mindig szereti elmondani – becsábítottak a pompás sárga és zöld színnek, majd megragadták Pop babakékjei.

– És közben – mondja Apu –, azt hiszem, egyszerűen többet kell élned. Ami elég jól működik ezzel az egész „elmenni a főiskolára” dologgal.

– Én is azt hiszem – szól Mae, miközben próbál nem gondolni az íróasztalán heverő tanulmányi tájékoztatóra, a film-órákra, melyeket ki fog hagyni a matek és a tudományos tárgyak miatt, az órákra, melyeket azzal kell töltenie, hogy eszszéket ír a második világháborúról, Shakespeare szonettjeiről meg a magatartás-pszichológiáról, miközben arról is tanulhatna, hogyan legyen jobb filmkészítő.

– De mindezek előtt – szól Pop –, megterítenéd az asztalt? Ha nem eszünk hamarosan, a nagymamád le fogja harapni a fejemet.

Apu felnevet.

– Hacsak még mindig nem tetted túl magad a Június Eleji Ezüst Evőeszközös Fiókos Bukáson...

– Te vagy a legrosszabb – közli Mae, de nem bánja. Valójában nem. A könnyebbnek érzi magát. A film most már mögötte van. És minden más még előtte.